

„Du har oplevet flere Digte, end vore Digtere har skrevet“.

Senere talte Fruen, mild som en Moder, med ham om hans bortslædte Liv. „Jeg oplever nok at se Dig blive en Mand“, sagde hun. Og han syntes, det var sødt at blive drevet fremad af denne milde Kvinde, som var en saa trofast Ven, og hvis stærke sværmeriske Hjærte brændte af Kærlighed til store Bedrifter.

Men da de havde endt det muntre Maaltid og spist Peberrods-kød og Kaal og Vaffer og drukket Juleøl, og Gøsta havde faaet dem til baade at le og græde ved at fortælle om Majoren og Fruen og Brobypræsten, hørtes der Bjælder i Gaarden, og strax efter traadte den onde Sintram ind til dem.

Han straaledede af Fornøjelse ligefra det skaldede Hoved ned til de lange, brede Fødder. Han svingede med sine lange Arme og skar Ansigtet; det var let at se, at han bragte daarligt Nyt.

„Har I hørt,“ spurgte den onde, „har I hørt, at der paa denne Dag er lyst første Gang for Anna Stjärnhök og den rige Dahlberg i Svartsjø Kirke? Hun maa have glemt, at hun var forlovet med Ferdinand“.

De havde ikke hørt et Ord om det. De undrede sig og sørgede.

De tænkte sig allerede Hjemmet plyndret for at betale Gælden til den onde Mand, deres elskede Heste solgte og ligesaa de slidte Meubler, som var en Arv fra Fruens Hjem. De saa Enden paa det muntre Liv med Fester og Farten fra Bal til Bal. Bjørneskinken vilde atter komme paa Bordet, og de unge maatte ud at tjene hos fremmede.

Fruen klappede sin Søn og lod ham føle Trøsten af en aldrig svigtende Kærlighed.

Dog — der sad Gøsta Berling midt iblandt dem, og den uovervindelige tumlede tusend Planer i sit Hovede.

„Hør“, raabte han, „endnu er det ikke Tid at tænke paa Klager. Det er Præstefruen nede i Svartsjø, som har bragt dette i Stand. Hun har faaet Magt med Anna nu, da hun bor hos hende i Præstegaarden. Hende er det, som har faaet hende til at forlade Ferdinand og tage gamle Dahlberg, men endnu er de ikke viede og skal ikke heller blive det. Nu kører jeg til Borg og der træffer jeg Anna. Jeg skal tale med hende, jeg skal snappe hende bort fra Præstens, fra Fæstemanden.